

Editoriaal

Een reflectie over de evaluatie van politie in België en Nederland

Cahiers Politiestudies
Jaargang 2018-3, nr. 48
p. 7-16
© Gompel&Svacina
ISBN 978-94-6371-033-6

Elke Devroe, Lex Cachet, Nicolien Kop en Willy Bruggeman, gasteditoren

In België werd de politie in 1998 hervormd. Ook Nederland kende een ingrijpende hervorming (2012). Politie werd geherstructureerd tot één korps, met één stuurman en slechts tien eenheden. Dit Cahier neemt zowel de Belgische als de Nederlandse politiehervorming onder de loep vanuit diverse uitgangspunten. Het hoofdthema hierbij is evaluatie, hoe kan een politiehervorming geëvalueerd worden en hoe gebeurde dit in de praktijk? Het Cahier beperkt zich tot de publieke politiefunctie en gaat niet in op het bredere policing. Verschillende thema's komen hierbij aan bod zoals de COP-werking, de noodzaak aan objectieve evaluatie-instrumenten, professionalisering-professionaliteit van de politie en een visie voor de politie van de toekomst. Voor de lezer voor wie de hervorming minder direct op het netvlies liggen, gaan we even terug in de geschiedenis.

De Belgische politie werd, na de Dutrouxaffaire, door de Wet op de Geïntegreerde Politie hervormd tot één korps, werkzaam op twee niveaus, het nationale en het lokale. De politie werd hierbij ingedeeld in 196 zones, en een gedeconcentreerd bestuurlijk niveau (DIRCO) en gerechtelijk (DIRJUD). Het lokale en federale niveau staan niet in een hiërarchische relatie tot elkaar, op lokaal vlak wordt politie nog voor een groot deel door de burgemeester betaald. Het Belgische systeem is wellicht het meest gedecentraliseerde bestel in Europa, met een sterke nadruk op lokale (zonale) politie, gecombineerd met een federale politie (Devroe & Ponsaers, 2017). Politie heeft als doel bij te dragen tot de veiligheid en de levenskwaliteit van de bevolking. De politiediensten vallen onder de bevoegdheid van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken (Algemene Directie Veiligheid en Preventie). Het toezicht op de politiediensten wordt onder meer uitgevoerd door het Comité P (Devroe, 2018). De politiehervorming werd grondig geëvalueerd in 2010 (Bruggeman, Devroe & Easton, 2010). Meer recent echter, na de aanslagen in Zaventem en Molenbeek, werd de politie door de 'parlementaire onderzoekscommissie terroristische aanslagen', nogmaals geëvalueerd (Bruggeman, dit Cahier).

In Nederland werd de politie veel recenter hervormd. De voorafgaande hervorming van het bestel uit 1993 bleef immers kritiek op het bestel genereren (Prins, Cachet, et al 2012). Uiteindelijk werd besloten op 1 januari 2013 opnieuw een diepgaande hervorming door te voeren. Met dit initiatief werd een discussie van enkele decennia over de organisatie van de politie beslecht. Alle onderdelen van het politiebestedel, uitgenomen de Koninklijke

Marechaussee, werden ingedeeld in één korps, de Nederlandse Nationale Politie. De nieuwe politieorganisatie werkt sindsdien onder het gezag van het nieuwe ministerie van Veiligheid en Justitie. De 25 regiokorpsen en de KLPD werden geherstructureerd binnen 10 regionale eenheden (plus een regionale eenheid Nederlandse Antillen, dus 10+1), een landelijke eenheid, een Politiedienstencentrum en de Politieacademie. De regionale eenheden vormen de ruggengraat van het nieuwe politiestel (Vlek & Van Reenen, 2012). De gebieden van de regionale eenheden komen overeen met de nieuwe indeling van de justitiële arrondissementen. Een regionale eenheid bestaat uit: districten, (ondersteunende) diensten en staf. Elke district bestaat op zijn beurt uit: basisteams, districtsrecherche en een zgn. 'flexteam'. De taken van de basisteams zijn: eerste aanspreekpunt, afhandelen van noodhulp en niet-spoedeisende meldingen onder centrale aansturing van de meldkamer, opsporing gericht op veelvoorkomende criminaliteit, en handhaving (jeugd, huiselijk geweld, evenementen, horeca, geestelijke gezondheidszorg, verkeer, vreemdelingtoezicht, milieu- en executietaken). Basisteams hebben opsporingscapaciteit voor de aanpak van veelvoorkomende criminaliteit. De districtsrecherche is echter verantwoordelijk voor de aanpak van delicten met een grote impact. Zij levert ondersteuning aan de basisteams (Bruggeman & Ponsaers, 2011). In geval van een crisis wordt met de brandweer en ambulancediensten samengewerkt in de met de politieregio overeenkomende veiligheidsregio, en met overige overheidsdiensten. De zeggenschap over de lokale inzet van politie blijft berusten bij het bevoegd gezag, dus bij de burgemeester en de officier van justitie. Deze twee partijen maken in de lokale 'driehoek' afspraken met de politie over de inzet. Daar wordt bepaald welke inzet aan vastgelegde prioriteiten wordt gegeven, op basis van het integrale veiligheidsplan van de gemeente en de landelijke prioriteiten (Fijnaut, 2012).

Dit Cahier wordt op de volgende wijze ingedeeld. In een eerste deel komt de evaluatie van de politiehervorming in Nederland aan bod. Dit deel wordt gevolgd door een tweede gedeelte over de evaluatie van het bestel in België. Het cahier sluit af (deel 3) met een aantal teksten over de evaluatie van bepaalde politiepraktijken. Tenslotte volgt een opiniestuk over de recente GDPR wijziging voor de privacy.

Deel 1: Evaluatie in Nederland

Een eerste bijdrage 'Evaluatie Nationale Politie als leerproces' van Lex Cachet¹ & Arie van Sluis² reconstrueert de wijze waarop de wettelijk voorgeschreven evaluatie van de Politiewet 2012 tot stand is gekomen en is uitgevoerd. De rol van de Commissie Evaluatie Politiewet 2012 staat hierin centraal. Geconstateerd wordt dat de commissie uiteenlopende wegen heeft bewandeld om tot een oordeel te komen. Daarin is sprake geweest van (soms) pijnlijke leermomenten. Deze hadden onder meer te maken met haar nogal strikte interpretatie van de taakstelling, de timing van de evaluatie en de in eerste aanleg gekozen benadering. Op basis van hun eigen ervaringen in een van de deelonderzoeken reflecteren de auteurs op het werken met een commissie in dit type evaluaties.

¹ Associate Professor, Department of Public Administration, Erasmus School of Social and Behavioural Sciences (ESSB), Erasmus University Rotterdam.

² Wetenschappelijk onderzoeker, Department of Public Administration, Erasmus School of Social and Behavioural Sciences (ESSB), Erasmus University Rotterdam.

De tweede bijdrage in dit deel ‘**The winners have lost? – Vergelijking van de evaluatie Politiewet 1993 en de Politiewet 2012**’ van auteur **Arthur Ringeling**³ vergelijkt de evaluaties van Politiewet 1993 en de Politiewet 2012. Beide evaluaties komen deels overeen in hun opzet, hun gerichtheid op resultaten en hun vroegtijdigheid. Beide kennen vormen van politiek-bestuurlijke bolstering. Er is ook sprake van een voortijdige evaluatie die op de prestaties van de wet is gericht in plaats van op de implementatieproblemen. Die kenmerken hebben gevolgen voor wat de inzichten die uit de evaluatie naar voren komen. De evaluaties verschillen in de veelheid aan onderzoeksinspanningen, gehanteerde onderzoeks-aanpak en de rol van de bij de evaluatie betrokken commissie. Bepaalde vragen komen niet aan de orde als gevolg van het feit dat in beide gevallen te dicht is aangesloten bij de lopende publieke discussie. Het was verstandiger geweest om die afstand wat groter te maken teneinde een visie op de organisatie van de politiefunctie te ontwikkelen die voortkomt uit de politiefunctie zelf.

De derde bijdrage ‘**When the party’s over – Terugblik op vijf jaar (evaluatie)onderzoek naar de Nationale Politie**’ van **Jan Terpstra**⁴ & **Dorian Schaap**⁵ presenteert een overzicht van de belangrijkste uitkomsten van de onderzoeken die tussen begin 2013 en eind 2017 zijn uitgevoerd naar het nationale politiebesteding (ingevoerd op basis van de Politiewet 2012) in Nederland. Onderscheid wordt daarbij gemaakt tussen enerzijds vaak losse onderzoeken naar specifieke thema’s die al eerder verschenen, en de formele evaluatie die eind 2017 werd gepubliceerd. Het onderzoek liet enerzijds een beeld zien van tegenvallende resultaten en grote vertragingen in het hervormingsproces, maar anderzijds ook van continuïteit. Vervolgens wordt ingegaan op de vraag welke onderzoeksthema’s rond de Nationale Politie in Nederland zijn blijven liggen of nog onvoldoende beantwoord zijn. De bijdrage wordt afgesloten met een kritische reflectie op een van de voorstellen van de evaluatiecommissie Politiewet 2012, namelijk om bij de Nationale Politie een interne Monitoring eenheid op te richten en het zogenaamde ad hoc onderzoek naar de politie in Nederland te reduceren.

Een vierde en laatste bijdrage in dit deel is van de hand van **Piet van Reenen**⁶ en handelt over ‘**Politisering van de politie en de rol van politiechefs**’. Hij kiest voor een niet waarderende, maar eerder analyserende insteek. Beschrijvend en analyserend en ook zonder oordeel of politisering of depolitisering goed of slecht is voor samenleving en politie. Na een fijne analyse stelt van Reenen vast dat de politieke zeggenschap over de Nederlandse politie, en breder over veiligheidsvraagstukken, is gegroeid. Het lijkt er op dat de greep van de minister op het politiebeleid en op de korpschef niet beperkt bleef tot de bestelverandering, maar dat hij permanent geworden is. De minister heeft een belangrijke verantwoordelijkheid gekregen en een nog bredere verantwoordingsplicht naar de Tweede Kamer. Rapportages en monitors houden de Kamer op de hoogte. De minister heeft vaak soms formeel wel, maar feitelijk geen verweer tegen de brede bemoeienis van de Tweede Kamer met de politie. De nieuwe verhoudingen leiden tot een generaliseerd beeld dat de Tweede Kamer over de politie gaat, terwijl politiek

³ Arthur Ringeling is emeritus hoogleraar Bestuurskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam en verbonden aan de Nederlandse School voor Openbaar Bestuur.

⁴ Hoogleraar Criminologie, Radboud Universiteit in Nijmegen (Faculteit der Rechtsgeleerdheid, vaksectie Strafrecht & Criminologie).

⁵ Postdoc onderzoeker, Radboud Universiteit in Nijmegen (Faculteit der Rechtsgeleerdheid, vaksectie Strafrecht & Criminologie).

⁶ Piet van Reenen is voormalig politiemanager, onderzoeker, directeur van de Politieacademie en hoogleraar Politie en Mensenrechten. Vandaag runt hij Van Reenen-Russel Consultancy.

verantwoordelijken die gegeneraliseerde notie van zeggenschap over niet actief bestrijden of beperken.

Deel 2: Evaluatie in België

Een tweede deel teksten behandelt de evaluatie van de politiehervorming in België. een eerste bijdrage in dit deel **‘Politie en parlementaire controle in België en Nederland – De stille kracht van de parlementaire democratie’** van Paul Ponsaers⁷ & Elke Devroe⁸ gaat essentieel over controle op politie. Er zijn evenwel tal van “checks and balances” die een politiebesteding in evenwicht dienen te houden. Hier gaat het over de parlementaire controle op het politiebesteding, waarbij de verschillen tussen België en Nederland tegen het licht worden gehouden. In essentie is de parlementaire controle voorzien om de politieke verantwoordelijkheid van de regering te kunnen realiseren. In principe gaat het om een hoeksteen van de parlementaire democratie. Door de regering (uitvoerende macht) ter verantwoording te roepen wordt de overheid gecontroleerd door het Parlement (wetgevende macht). Velen zullen zeggen dat het Parlement haar rol als exclusieve wetgever in grote mate heeft verloren ten voordele van de regering en in feite is verworpen tot een soort van applausmachine van de regering en meerderheid. Op zich is dat uiteraard geen argument. Het is veeleer een statement dat ertoe vaststelt dat de “primus inter pares” van de machten de handdoek in de ring heeft gegooid ten voordele van diegenen die volksvertegenwoordigers horen te controleren. Indien deze machtsverhoudingen niet langer gerespecteerd worden, is er immers grondig wat fout met onze parlementaire democratie. Zeker daar waar het gaat om het functioneren van de politie, de bekleders van de staatsmacht bij uitstek. De politie behoort tot de uitvoerende macht en moet in die zin gezagsgetrouw zijn aan haar bevoegde ministers, maar het behoort aan het Parlement om die ministeriële verantwoordelijkheid te toetsen en te controleren. In deze bijdrage gaan we na in welke mate er op dit vlak verschillen zijn tussen België en Nederland.

In een eerste gedeelte wordt toegelicht hoe parlementair onderzoek in beide landen is georganiseerd. Het verschil tussen de parlementaire onderzoekscommissie in België en de enquête commissie in Nederland wordt duidelijk. Tevens wordt een chronologisch overzicht verschaft van alle bestaande commissies van afgelopen jaren, die in beide landen werden gehouden. Een tweede deel van deze bijdrage spijst zich toe op de controle op politie en Justitie aan de hand van een reconstructie van de parlementaire werkzaamheden in parlementaire onderzoekscommissies. De resultaten in wetgeving en beleid van deze werkzaamheden komen aan bod, waarbij een antwoord wordt gegeven op de vraag “wat was nu het directe gevolg van de parlementaire controle op de werking van politie?” in beide landen.

Een tweede bijdrage **‘De parlementaire onderzoekscommissie (POC) kanaliseerde als evaluator de reacties en acties na de aanslagen van 22 maart 2016’** van Willy Bruggeman⁹ zoomt dieper in op één bepaalde parlementaire onderzoekscommissie. De aanslagen van 22 maart 2016 waren aanleiding tot het vrij vlug inrichten van een parlementaire onderzoekscommissie terroristische aanslagen. Vooral ingevolge het feit dat heel wat

⁷ Prof. emeritus UGent, Faculteit Rechtsgeleerdheid & Criminologie, Vakgroep Strafrecht, Criminologie en Sociaal Recht.

⁸ Doctor in de Criminologie. Hoofdredacteur Cahiers Politiestudies.

⁹ Prof. dr., voorzitter federale politieraad.

dadere van de aanslagen in Parijs en in Brussel uit Molenbeek afkomstig waren, was munitie voor heel wat kritiek op België. In een eerste deel wordt de parlementaire commissie als instrument van evaluatie algemeen besproken. Een tweede deel is de synthese van de concrete bevindingen van de POC. De commissie opteerde er voor om het meest dringende eerst aan te pakken, namelijk noodhulp en slachtofferbejegening. In een derde fase werd het functioneren van de veiligheidsarchitectuur grondig onderzocht en dan pas analyseerde de commissie het fenomeen gewelddadige radicalisering en terrorisme in België. De commissie formuleerde vele aanbevelingen waarbij vooral de gebrekkige informatiehuishouding en ‘verschotting’ en eilandvorming tussen de diensten het voorwerp waren van kritische conclusies en aanverwante aanbevelingen. Uiteraard kan de Belgische aanpak niet los worden gezien worden van de internationale samenwerking, die daarom in deze verslaggeving ruim aandacht krijgt. Ondertussen werden door de overheid en de betrokken diensten heel wat maatregelen genomen maar er blijft nog veel te doen. Schrijnend is ook het feit dat slachtoffers hun ontevredenheid blijven uiten wat de ondersteuning van en hulp aan slachtoffers betreft.

Ondertussen zet de commissie haar werkzaamheden voort, maar dit in de vorm van een opvolgingscommissie wat de druk op overheid en uitvoerende diensten in stand houdt om binnen redelijke termijnen de resterende aanbevelingen in realisaties om te zetten.

De derde bijdrage ‘Evaluatieprocedure van de Belgische geïntegreerde politie – Van regelgeving en intenties tot een effectieve toepassing en gewenste percepties’ van **Tine Van Thielen**¹⁰, **Adelien Decramer**¹¹, **Alex Vanderstraeten**¹² en **Mieke Audenaert**¹³ bestudeert de evaluatieprocedure zelf. Het aansturen van politieambtenaren vormt een belangrijke, maar tegelijk ook moeilijke opdracht. Om die reden heeft de Belgische geïntegreerde politie tien jaar geleden de evaluatieprocedure geïmplementeerd. De effectiviteit van deze evaluatieprocedure wordt echter in twijfel getrokken. Voorgaand onderzoek over evaluatieprocedures toont aan dat een gebrekkige opvolging kan leiden tot frustraties en mindere prestaties, maar een goede toepassing kan leiden tot een hoger welzijn en betere prestaties van medewerkers. Deze bijdrage onderzoekt hoe de huidige toepassing van de evaluatieprocedure bijdraagt tot een gepaste opvolging van de Belgische politieambtenaren. Diepte-interviews tonen aan dat de manier waarop de evaluatieprocedure wordt toegepast en gepercipieerd door medewerkers bepalend is voor de effectiviteit. Een aanvullende bevraging toont echter aan dat de huidige toepassing van de evaluatieprocedure hier nog niet aan voldoet. Vanuit deze resultaten belichten we concrete aandachtspunten die de effectiviteit van de opvolging van politieambtenaren kan optimaliseren.

¹⁰ Tine Van Thielen is een onderzoekster aan de Universiteit Gent en bereidt een doctoraat voor over performance management en de effecten hiervan in teams.

¹¹ Adelien Decramer is professor geassocieerd aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit Gent. Haar onderzoek is gericht naar HRM en gedrag van medewerkers binnen publieke organisaties.

¹² Alex Vanderstraeten is professor aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit Gent. Zijn onderzoek is gericht op Strategisch HRM.

¹³ Mieke Audenaert is tenure-track professor verbonden aan de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit Gent. Haar onderzoek is gericht naar HRM en leiderschap in publieke organisaties.

Deel 3: Evaluatie van politieke praktijken

Dit derde deel vangt aan met de bijdrage ‘**Running on empty. Reinvigorating policing through ‘what matters’** van **Auke J. van Dijk, Frank Hoogewoning, Maurice Punch**¹⁴. Het werd een eerder algemene terugblik, niet over één bepaalde politiehervorming, maar wel over elementen die in elk politiebesteding kunnen worden teruggevonden. Deze bijdrage is in het Engels.

The difficulties surrounding the cumbersome Dutch reorganization closely reflect problems with police reform in other societies and this refers to common underlying factors and developments. Especially neoliberalism and NPM management – combined with the changing impact of the media – have under conditions of threat and austerity shaped recent European police reforms. At the moment there is an urgent need for reorientation with regard to the future development of policing as a public service. Services essential to the quality of life for many in modern society are perilously on the verge of ‘running on empty’. Three perspectives are of special importance: paradigms of policing, organisational structure and culture, and professionalization. The article concludes that – given societal trends and what matters in policing – there is a need for placing people at the core of future developments, with a strong focus on competences, solidarity and compassion.

De tweede bijdrage in dit gedeelte ‘**Effectiviteit van predictive policing op het terrein – Wat kunnen evaluatiestudies ons leren?** van **Wim Hardyns**¹⁵ & **Anneleen Rummens**¹⁶ analyseert predictive policing. Dit wordt beschouwd als vernieuwend ten opzichte van klassiekere methoden zoals hotspotanalyse, maar de vraag blijft of predictive policing effectief is. Op dit moment zijn er maar een relatief beperkt aantal evaluaties van de effectiviteit van predictive policing op het terrein uitgevoerd en gepubliceerd. Het doel van dit artikel is het in kaart brengen van de huidige kennis van de effectiviteit van predictive policing, het identificeren van lacunes in die kennis en te reflecteren over hoe predictive policing idealiter geëvalueerd kan worden. De belangrijkste resultaten van de gekende veldstudies (het Shreveport predictive policing experiment, het Chicago predictive policing experiment en het Los Angeles predictive policing experiment) worden besproken. Vervolgens gaan we dieper in op de lacunes en problemen die deze studies blootleggen. Tot slot wordt er gereflecteerd over hoe een evaluatie van predictive policing op het terrein zou kunnen verlopen en welke deelaspecten daarbij van belang zijn.

¹⁴ Drs. A.J. van Dijk, Senior Strategist at Dutch Police Service; Dr. F.C. Hoogewoning, Secretary to the Police Education Council, The Hague, Netherlands; Dr. M. Punch, Senior Visiting Fellow, London School of Economics.

¹⁵ Prof. dr. Wim Hardyns is docent aan de Vakgroep Criminologie, Strafrecht en Sociaal Recht van de Universiteit Gent. Als lid van het Institute for International Research on Criminal Policy (IRCP) bestudeert hij onder andere de ruimtelijke context van criminele fenomenen en is hij gespecialiseerd in big data toepassingen in het veiligheidsdomein.

¹⁶ Anneleen Rummens is wetenschappelijk medewerker aan de Vakgroep Criminologie, Strafrecht en Sociaal Recht (Universiteit Gent) en lid van het Institute for International Research on Criminal Policy (IRCP).

Een derde bijdrage ‘Evaluatie en regulatie van de praktijk van identiteitscontroles’ van **Inès Saudelli**¹⁷, **Sofie De Kimpe**¹⁸ en **Jenneke Christiaens**¹⁹ evalueert een specifieke praktijk, namelijk de identiteitscontroles.

De bevoegdheid tot het uitvoeren van een identiteitscontrole is een vaak toegepaste politiepraktijk. Identiteitscontroles worden geacht bij te dragen aan het opsporen en bestrijden van criminaliteit (gerechtelijke controle) of het handhaven van de openbare orde (bestuurlijke controle). Echter, diverse studies in het buitenland toonden reeds aan dat deze controles als zeer ingrijpend worden ervaren door de burger en weinig effect hebben op de gepleegde criminaliteit. Zo zou slechts 5 à 15% van het totale aantal identiteitscontroles leiden tot een proces-verbaal. Veeleer beschadigen ze de bestaande relaties tussen politie en bepaalde bevolkingsgroepen, in het bijzonder etnische minderheden. In het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten vormden de zogenaamde ‘stops and searches’ (of stops and frisks) geregeld de lont in het kruidvat voor het ontstaan van rellen en straatprotesten. In het VK leidde dit uiteindelijk tot invoering van de Police and Criminal Evidence Act (PACE) waardoor identiteitscontroles voortaan netjes moeten geregistreerd worden in een nationale gegevensbank, en de burgers recht hebben op een bewijs van registratie na te zijn gecontroleerd. Ook in België, duikt het debat nu en dan op in de media. Rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch maakten meermaals melding van gewelddadig of discriminerend gedrag van de Belgische politie tijdens controles en terreurbestrijdingsoperaties. Ondanks de steeds toenemende aandacht voor het onderwerp, is er momenteel nog steeds te weinig informatie voor handen om de bovenstaande aannames te kunnen toetsen en binnen een juiste context te plaatsen.

Dit artikel tracht de lezer een meer diepgaand inzicht te geven in de huidige discussie over de praktijk van identiteitscontroles. Meer specifiek, richten we ons op het vraagstuk van de registratie van identiteitscontroles. Het artikel steunt op een literatuuronderzoek waarbij er een korte sprong wordt gemaakt naar de empirie.

Dit gedeelte wordt afgesloten met de bijdrage ‘Zicht op technologische ontwikkelingen binnen de politie’ van **Sander Ernst**²⁰ & **Nicolien Kop**²¹.

De politie in Nederland innoveert op vele terreinen. In de huidige tijd is het relevant te bezien welke rol technologie binnen deze innovaties speelt. Hiervoor is een exploratieve studie uitgevoerd om zicht te krijgen op de vormen en toepassingen van technologie waarin de politie investeert, waar dit binnen de organisatie plaatsvindt en hoe dit samenhangt met technologische ontwikkelingen die de politie en de maatschappij raken. Een inventarisatie van lopende ontwikkelingen in 2016 binnen de politie vormt de basis van dit onderzoek. De resultaten laten zien dat de politie breed actief is in het verkennen en ontwikkelen van diverse vormen van technologie binnen de gehele organisatie. Vooral analytische, surveillance en sensoren en informatietechnologie, vormen een belangrijk deel van de ontwikkelingen die in de organisatie van opsporing

¹⁷ Doctoraal onderzoekster, Vakgroep Criminologie, Onderzoeksgroep Crime & Society (CRiS), Vrije Universiteit Brussel.

¹⁸ Hoofddocent, Vakgroep Criminologie, Onderzoeksgroep Crime & Society (CRiS), Vrije Universiteit Brussel.

¹⁹ Hoofddocent, Vakgroep Criminologie, Onderzoeksgroep Crime & Society (CRiS), Vrije Universiteit Brussel.

²⁰ Senior onderzoeker, Politieacademie.

²¹ Lector Politieacademie.

tot handhaving plaatsvinden. Structureel zicht verkrijgen op en evalueren van deze ontwikkelingen is nodig om tot een gerichte strategische technologische ontwikkeling van de politie te komen.

Deel 4: Opinie

Dit Cahier wordt afgesloten met een opiniestuk, namelijk ‘**General Data Protection Regulation – Kritische blik op de meerwaarde en de gevolgen van de GDPR voor de Belgische geïntegreerde politie**’ van **Cebert Vanlessen**²², **Alexander van Liempt**²³ en **Steve Provost**²⁴.

De GDPR is een Europese verordening die bijgevolg bindend is voor alle EU-lidstaten. Dit impliceert dat alle persoonsgegevens verwerkende instanties binnen de lidstaten ertoe gehouden zijn de bepalingen van de GDPR in acht te nemen uiterlijk tegen 25 mei 2018. Realistisch of een utopie? Het is noodzakelijk dat de Belgische geïntegreerde politie deze verplichtingen op een geïntegreerde wijze aanpakt met initiatief name door de federale politie. Wordt er tijdig aan deze oefening begonnen en is de communicatie transparant genoeg tussen de federale politie en de lokale entiteiten? En wat is finaal de meerwaarde van een dergelijke regelgeving voor de Belgische geïntegreerde politie, en bij uitbreiding, voor alle veiligheids- en inlichtingendiensten in België?

Het cahier wordt afgesloten met een boeiende boekbespreking **Jelle Brands** van *De Bosatlas van de veiligheid* (2017). Groningen, Noordhoff Atlasproducties.

Bibliografie

DEVROE, E. (2018). Toezicht op politie in België en in Nederland, *Handboek Politiediensten*, aflevering 125, 629, 2-83.

DEVROE, E., & PONSAERS, P. (2017). “European national police systems and metropolitan realities”, in Devroe, E., Edwards, A., & Ponsaers, P. (eds.). *Policing European Metropolises, The Politics of Security in City-Regions*. London and New York: Routledge, 35-86.

BRUGGEMAN, W., & PONSAERS, P. (2011). Nederlandse politiehervorming, gezien vanuit een Belgisch perspectief, in *Tijdschrift voor de Politie*, Jg. 73, nr. 10, Amsterdam: Reed Business, 23-26.

BRUGGEMAN, W., DEVROE, E., & EASTON, M. (Eds.) (2010). Evaluatie van tien jaar politiehervorming, *Panopticon*, libri 3, 285 p.

FIJNAUT, C. (2012). *Het nationale politiekorps – achtergronden, controverses en toekomstplannen*. Amsterdam: Bert Bakker.

PRINS, R.S., CACHET, A., PONSAERS, P., & HUGHES, G. (2012). Fragmentation and Interconnection in Public Safety Governance in the Netherlands, Belgium and England. In M. Fenger & V. Bekkers (Eds.), *Beyond Fragmentation and Interconnectivity*. Amsterdam: IOS Press.

²² Cebert Vanlessen, stagiair criminologische wetenschappen bij de lokale politie Sint-Truiden – Gingelom – Nieuwerkerken.

²³ Alexander van Liempt, directeur beleid bij de lokale politie Sint-Truiden – Gingelom – Nieuwerkerken.

²⁴ Steve Provost, korpschef bij de lokale politie Sint-Truiden – Gingelom – Nieuwerkerken.

VLEK, F., & VAN REENEN, P. (Eds.) (2012). *Voer voor Kwartiermakers, Wetenschappelijke kennis voor de inrichting van de Nationale Politie*, Politie & Wetenschap Overzichtsstudies. Amsterdam: Reed Business.